

DEPARTAMENT DE CULTURA

RESOLUCIÓ

de 13 de gener de 1993, per la qual es dona publicitat a l'Acord del Govern de la Generalitat de Catalunya d'11 de gener de 1993 de declaració de bé d'interès cultural, en la categoria de lloc històric, d'una part de la vall de Boí i de la Noguera de Tor.

Atès que en data 11 de gener de 1993 el Govern de la Generalitat va aprovar l'Acord de declaració de bé d'interès cultural, en la categoria de lloc històric, d'una part de la vall de Boí i de la Noguera de Tor,

HE RESOLT:

Donar publicitat a l'Acord del Govern de la Generalitat d'11 de gener de 1993 que es transcriu annex a la present Resolució.

Barcelona, 13 de gener de 1993

JOAN GUTTART I AGELL
Conseller de Cultura

ACORD

de declaració de bé d'interès cultural en la categoria de lloc històric d'una part de la vall de Boí i de la Noguera de Tor.

Vist que el Departament de Cultura, per la Resolució de 4 d'octubre de 1990, va incoar expedient de declaració de bé d'interès cultural, en la categoria de lloc històric, d'una part de la vall de Boí i de la Noguera de Tor, i atès que s'han complert tots els tràmits preceptius en la instrucció d'aquest expedient;

Atesos els articles 9 i següents de la Llei 16/1985, de 25 de juny, del patrimoni històric, i el Decret 267/1991, de 25 de novembre, sobre la declaració de béns d'interès cultural i l'inventari del patrimoni cultural moble de Catalunya, a proposta del conseller de Cultura, el Govern acorda:

Declarar bé d'interès cultural, en la categoria de lloc històric, una part de la vall de Boí i de la Noguera de Tor (Alta Ribagorça), amb la justificació i descripció que consta a l'annex. La delimitació del lloc històric figura en el plànol que es publica juntament amb el present Acord.

ANNEX

Descripció i justificació

Situada a la zona axial pirinenca, a la comarca de l'Alta Ribagorça, la vall de Boí comprèn actualment el municipi de Barruera, que integra els nuclis de Barruera, Boí, Erill-la-Vall, Cardet, Taüll, Còll i Durro, a més del santuari, el balneari i el centre turístic de Caldes de Boí. Fisiogràficament, inclou també l'antic municipi de Llesp, integrat ara al Pont de Suert, amb els nuclis de Sarais, Igo i Iran.

La serra de Cardet per l'oest i la serra de Mussoles i els vessants del massís de Colomers per l'est defineixen els límits de la vall de Boí i la separen de les valls veïnes de Barravés, Manyanet i Espot, respectivament. Els massissos granítics del Besiberri, Comaloorno, Tumeneja i Montardo d'Aran, amb altituds superiors als 2.800 m, es drecen a la seva capçalera i la separen de la Val d'Aran.

La Noguera de Tor travessa la vall en direcció NE/SO, amb dos afluents per l'esquerra, el riu de Sant Nicolau i el de Sant Martí, els quals creen les valls tributàries respectives.

La vall de Boí, juntament amb la de la Noguera de Tor, a la comarca pirinenca de l'Alta Ribagorça, constitueixen una unitat ben definida amb uns valors històrics i culturals d'excel·lent importància, tant pel conjunt d'esglésies romàniques que s'hi al·len, d'on procedeixen bona part de les millors mostres d'escultura, mobiliari i pintura mural d'aquesta època existents a Catalunya i a Europa, com per la integritat amb que els nuclis de poblament mantenen la seva configuració tradicional, pròpia de l'urbanisme pirinenc.

Dins el lloc històric que es declara es bastiren gran nombre d'esglésies, bona part de les quals emparentades estilísticament, i que formen, fins al romànic català, un grup coherentment definit. La seva característica principal és la persistència de les formes procedents del primer romànic o romànic llombard.

A més d'un conjunt d'art romànic, la vall de Boí presenta un altre aspecte d'interès històric molt remarcable: es tracta del grup de nuclis de població que mantenen la seva configuració urbanística tradicional i una arquitectura popular característica de l'alt Pirineu. En aquest sentit, destaquen molt especialment els pobles de Barruera, Boí, Cardet, Còll, Durro i Erill-la-Vall.

